

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 150/2020-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. apríla 2020 v zložení z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Kežmarok v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 718/2000 a postupom súdneho exekútora JUDr. Róberta Tutka v konaní vedenom pod sp. zn. EX 560/2000 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. januára 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED],

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Er 718/2000 a postupom súdneho exekútora JUDr. Róberta Tutka, Exekútorský úrad Rožňava (ďalej len „súdny exekútor“), v konaní vedenom pod sp. zn. EX 560/2000 (ďalej spolu aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je povinným v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 1 Er 718/2000, ktorý na návrh oprávneného vydal 6. decembra 2000 poverenie č. 5703003911 pre súdneho exekútora JUDr. Róberta Tutka na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor vydal 3. januára 2001 upovedomenie o začatí exekúcie. Podľa tvrdenia sťažovateľa následne súdny exekútor vo veci nekonal 18 rokov.

2.1 Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že súdny exekútor 25. januára 2019 vydal upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie príkazom pohľadávky z účtu povinného a poukázal finančné prostriedky z účtu povinného v sume 48 069,52 €.

2.2 Následne 7. februára 2019 vydal súdny exekútor upovedomenie o spôsobe vykonania exekúcie a 26. augusta 2019 exekučný príkaz na vykonanie exekúcie zriadením exekučného záložného práva na nehnuteľnosť povinného ██████████. Súdny exekútor ďalej 4. októbra 2019 poukázal opätovne z účtu povinného sumu 3 864,03 € a sumu 37,78 €.

2.3 Podľa názoru sťažovateľa okresný súd v napadnutom konaní taktiež po dobu 18 rokov nekonal, čím si podľa názoru sťažovateľa neplnil svoju kontrolnú funkciu. Povinný podal vo veci návrh na zastavenie exekúcie z 30. januára 2019, o ktorom okresný súd rozhodol uznesením č. k. 1 Er 718/2000-93 z 29. mája 2019 tak, že návrh povinného zamietol.

2.4 Sťažovateľ ďalej uviedol, že okresný súd „... *odmietol exekúciu zastaviť, nevyhovel námietke premlčania, čím porušil právo na spravodlivý súdny proces, právo na prejednanie veci v primeranej lehote, keď sa súd nezaujímal, prečo súdny exekútor nevykonáva exekúciu viac ako 18 rokov...*

... Integrálnou súčasťou právneho systému SR je aj otázka primeranosti dĺžky možnosti uplatňovania priznaných nárokov resp. primeranosti dĺžky možnosti uplatnenia si práv, aby toto právo nebolo bezbrehé, ktoré sú uvedené v ustanoveniach Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka uvedené hmotnoprávne v ustanoveniach o premlčaní, ktorých účelom je na jednej strane ochrana povinného pred neprimerane dlhým zásahom a stavom právnej neistoty pri uplatňovaní a vymáhaní nárokov voči nemu. Na druhej strane tieto lehoty zabezpečujú, aby sa oprávnené osoby dôsledne starali o ochranu svojich práv a tieto uplatňovali voči tretím osobám v primeraných lehotách.

... V prípade, že takýmto spôsobom nie je postupované, môžu sa uplatniť ustanovenia o premlčaní práva, čím nezaniká samotná hmotnoprávna povaha záväzku, obmedzí sa len jeho možnosť vymáhania, judikovania...

... Máme za to, že vzhľadom na vyššie uvedené ustanovenia mal súd zastaviť exekúciu, keďže beh premlčacej lehoty začal v zmysle ustanovenia § 397 Obchodného zákonníka : Ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky. So splatnosťou faktúr t. j. v roku 1995, a teda uvedená absolútna lehota uplynula dvaapokrát. Podľa nášho názoru mala byť exekúcia zastavená v roku 2005 prvýkrát. Ak by sme pripustili výklad prerušenia behu tejto premlčacej lehoty podaním návrhu na vykonanie exekúcie, ktorý však nemá oporu vo výklade ustanovenia, tak potom v roku 2010. Keďže Okresný súd v Kežmarku o takomto zastavení nerozhodol, máme za to, že v tomto konaní ide o prieťah min. viac ako 10 rokov...“.

2.5 Inak sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstate opakuje námietky, ktoré vzniesol v konaní pred všeobecným súdom.

3. V nadväznosti na už uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, že základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a postupom súdneho exekútora v napadnutom konaní porušené boli. Súčasne sa sťažovateľ domáha priznania finančného zadostučinenia v sume 52 000 € a náhrady trov konania.

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

4. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

11. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť [napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08] a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K námietke sťažovateľa o porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom súdneho exekútora v napadnutom konaní

12. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

12.1 Podľa § 132 ods. 3 ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

13. Z citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde vyplýva, že sťažnosť možno ústavnému súdu podať spravidla iba vtedy, ak sťažovateľ ešte pred jej podaním vyčerpal všetky právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práva poskytuje. V opačnom prípade je sťažnosť neprípustná. Vyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je oprávnený podľa osobitných predpisov, je totiž jedným

z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a teda podmienkou konania vo veciach individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom.

14. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

15. Judikatúra ústavného súdu zaujala taktiež právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu fyzickú – aj právnickú. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí si uplatniť ochranu základných práv a slobôd na orgáne verejnej moci, právomoc ktorého predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

16. Podľa § 218a ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) fyzické osoby a právnické osoby sa môžu obracať na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) a na Komoru súdnych exekútorov Slovenskej republiky (ďalej len „komora“) so sťažnosťami na činnosť komory a na činnosť exekútorov. Sťažnosti na činnosť komory vybavuje ministerstvo. Sťažnosti na činnosť exekútorov vybavuje komora. Sťažovateľ môže požiadať ministerstvo o prešetrenie vybavenia jeho sťažnosti komorou.

16.1 Podľa § 218b ods. 3 Exekučného poriadku o spôsobe vybavenia sťažnosti musí byť sťažovateľ písomne upovedomený.

16.2 Podľa § 218b ods. 4 Exekučného poriadku ak je sťažovateľ toho názoru, že sťažnosť nebola komorou riadne a včas vybavená, môže požiadať ministerstvo o prešetrenie vybavenia jeho sťažnosti komorou.

17. Ústavný súd konštatuje, že preskúmanie postupu, resp. činnosti súdneho exekútora spadá v prvom rade do pôsobnosti komory ako samosprávnej stavovskej organizácie. Následne sťažnosti na činnosť komory vybavuje ministerstvo spravodlivosti, ktoré sťažovateľ môže požiadať aj o prešetrenie vybavenia jeho sťažnosti komorou. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd zásadne nepreskúmava činnosť (postup) súdneho exekútora.

18. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uviedol, že súdny exekútor bol v napadnutom konaní nečinný (18 rokov) a riadne nepokračoval v začatej exekúcii. Ak bol sťažovateľ toho názoru, že súdny exekútor vo veci riadne nekoná, mohol sa zaujímať o priebeh exekučného konania (vedeného proti osobe sťažovateľa) oveľa skôr, ako v roku 2019, keď došlo zo strany súdneho exekútora k úkonom vedúcim k reálnemu vymoženiu pohľadávky v prospech oprávneného.

18.1 V prípade, že by sa ústavný súd stotožnil s námietkou sťažovateľa o nečinnosti súdneho exekútora (z dôvodov na strane povinného, ktorý sa nachádzal mimo Slovenskej republiky, pozn.) len pre dĺžku trvania napadnutého konania, vytvoril by tak nežiaduci priestor pre obchádzanie zákona či vyhýbanie sa splneniu povinností právoplatne priznaných súdnym rozhodnutím. V danom prípade by postačilo zo strany povinného mať dlhodobo výkon exekúcie a následne namietat nečinnosť súdneho exekútora či premlčanie vymáhaných nárokov, čo by *de facto* spôsobilo narušenie právnej istoty oprávneného, ktorému boli relevantne priznané nároky a ktorý vykonal všetky zákonné kroky potrebné k vymoženiu svojej pohľadávky. Oprávnený ani súdny exekútor nemá ako ovplyvniť konanie povinného, ktorý sa vyhýba splneniu uloženej povinnosti.

18.2 Ústavný súd je toho názoru, že postupy podľa označených ustanovení Exekučného poriadku (bod 16 - 16.2) možno považovať za prostriedok nápravy, ktorý zákon účinne poskytoval sťažovateľovi a využitím ktorých bolo možné dosiahnuť zabezpečenie ochrany pred tvrdenou nečinnosťou súdneho exekútora, ale zároveň aj ochrany svojich práv, porušenie ktorých namieta v konaní pred ústavným súdom. V slobodnej spoločnosti je predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva hájili a starali sa o ne (*vigilantibus iura scripta sunt*).

19. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa na základe uvedených zistení dospel k záveru, že v zmysle § 55 písm. d) zákona o ústavnom súde nie je ústavná sťažnosť v tejto časti prípustná, a preto ju odmietol pri jej predbežnom prerokovaní [§ 56 písm. d) zákona o ústavnom súde].

III.2 K námietke sťažovateľa o porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní

20. Ústavný súd si v prípravnej fáze predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti vyžiadal na vec sa vzťahujúci spis súdneho exekútora sp. zn. EX 560/2000, spis okresného súdu sp. zn. 1 Er 718/2000 a zároveň požiadal okresný súd o vyjadrenie k obsahu ústavnej sťažnosti sťažovateľa.

21. V písomnom vyjadrení okresného súdu sp. zn. Spr 4/2020 z 13. februára 2020, ktoré bolo ústavnému súde doručené 14. februára 2020, predsedníčka okresného súdu uviedla chronologický prehľad procesných úkonov, z ktorých v relevantnej časti vyplýva nasledujúce:

- 4. februára 2019 bol okresnému súde doručený návrh povinného na zastavenie exekúcie, ktorý povinný následne doplnil písomným podaním doručeným súdu 5. februára 2019,
- 7. februára 2019 bolo okresnému súde doručené vyjadrenie súdneho exekútora k tomuto návrhu povinného, následne 11. februára 2019 jeho doplnenie,
- 6. marca 2019 súdny exekútor predložil okresnému súde exekučný spis sp. zn. EX 560/2000 na rozhodnutie o námietkach povinného proti trovám exekúcie pri zriadení exekučného záložného práva na nehnuteľnosti, ktoré povinný vzniesol u súdneho exekútora 25. februára 2019,
- 8. apríla 2019 sa na výzvu okresného súdu k návrhu povinného na zastavenie exekúcie a k námietkam povinného proti trovám exekúcie pri zriadení záložného práva na nehnuteľnosti vyjadril oprávnený,
- uznesením č. k. 1 Er 718/2000-93 z 23. mája 2019 okresný súd rozhodol o námietkach povinného proti trovám exekúcie pri zriadení záložného práva tak, že námietkam sčasti vyhovel (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 21. júna 2019, pozn.),

- uznesením č. k. 1 Er 718/2000-97 z 29. mája 2019 okresný súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol; uznesenie nadobudlo právoplatnosť 30. decembra 2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 Co E/28/2019-131 zo 14. novembra 2019.

Ďalej sa vo vyjadrení okresného súdu uvádza: «... *zastávame názor, že tunajší súd v predmetnej exekučnej veci o všetkých návrhoch a námietkach povinného konal a rozhodol plynulo, bez zbytočných prietáhov...*»

21.1 Posúdením postupu okresného súdu v napadnutom konaní, ako aj oboznámením sa s obsahom súdneho spisu ústavný súd konštatuje, že v postupe okresného súdu nevzhladol žiadnu okolnosť, ktorá by signalizovala existenciu zbytočných prietáhov. Okresný súd postupoval vo veci plynule a na návrhy povinného reagoval v krátkych časových úsekoch.

22. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uviedol: «... *Okresný súd v Kežmarku vo veci tiež 18 rokov nekonal, čím si podľa nášho názoru neplnil si svoju kontrolnú funkciu, a keď bol dňa 30. 1. 2019 podaný návrh na zastavenie exekúcie, súd odmietol exekúciu zastaviť, nevyhovel námietke premlčania, čím porušil právo na spravodlivý súdny proces, právo na prejednanie veci v primeranej lehote, keď sa súd nezaujímal, prečo súdny exekútor nevykonáva exekúciu viac ako 18 rokov...*»

23. V súvislosti s uvedenou námietkou sťažovateľa ústavný súd považuje za relevantné zákonné vymedzenie vzťahu medzi okresným súdom ako exekučným súdom a súdnym exekútorom.

23.1 Podľa § 3 Exekučného poriadku (v znení účinnom v čase doručenia návrhu na vykonanie exekúcie, pozn.) exekútor vykonáva exekučnú činnosť nestranne a nezávisle. Pri výkone svojej činnosti je viazaný len ústavou, zákonmi, inými všeobecne záväznými právnymi predpismi vydanými na ich vykonanie a rozhodnutím súdu vydaným v exekučnom konaní.

23.2 Podľa § 3 Exekučného poriadku (účinného v čase prerokovania sťažnosti sťažovateľa, pozn.) exekútor vykonáva exekučnú činnosť nestranne a nezávisle. Pri výkone svojej činnosti je viazaný len ústavou, ústavnými zákonmi, medzinárodnými zmluvami

podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy, zákonmi, inými všeobecne záväznými právnymi predpismi vydanými na ich vykonanie a rozhodnutím súdu vydaným v exekučnom konaní.

23.3 Podľa § 5 Exekučného poriadku v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti má exekútor postavenie verejného činiteľa. Vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci.

23.4 Miesto súdneho exekútora v sústave exekučných orgánov je vymedzené v § 3 Exekučného poriadku, podľa ktorého súdny exekútor je viazaný rozhodnutím súdu vydaným v exekučnom konaní.

23.5 Súd, ktorý ďalej koná ako exekučný súd (§ 45 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku), preto nemôže obmedziť alebo zastaviť postup súdneho exekútora iným rozhodnutím, než takým, ktoré mu voči tomuto postupu priznáva Exekučný poriadok (nie aj Civilný sporový poriadok).

24. Z uvedeného je zrejmé autonómne postavenie súdneho exekútora pri vykonávaní exekučnej činnosti. Okresný súd teda nie je a ani nemohol byť kontrolným, či dozorným orgánom súdneho exekútora, keďže do kompetencie súdu nepatrí výkon dozoru nad činnosťou súdneho exekútora ani upozorňovanie na nezákonnosť jeho postupu. Súd v exekučnom konaní po vydaní poverenia rozhoduje o návrhoch účastníkov exekúcie (ako napr. o návrhu povinného na zastavenie exekúcie v posudzovanom konaní, pozn.). Podanie návrhu na zastavenie exekúcie pritom nezakladá prekážku súdnemu exekútorovi ďalej vykonávať v prebiehajúcej exekúcii úkony smerujúce k vymoženiu pohľadávky.

25. V prípade sťažovateľa bol návrh na vykonanie exekúcie oprávneným podaný 14. augusta 2000, rozsudok okresného súdu sp. zn. 4 C 135/1997 nadobudol právoplatnosť 5. októbra 1999 a platobný rozkaz okresného súdu sp. zn. 2 Cb 173/1999 nadobudol právoplatnosť 29. januára 2000, t. j. nesporne v lehote podľa § 110 Občianskeho zákonníka, resp. § 408 Obchodného zákonníka. Okresný súd posúdil námietku nemožnosti vymáhania príslušenstva pohľadávky v zmysle § 61 ods. 3 Exekučného poriadku ako nedôvodnú a návrh povinného na zastavenie exekúcie pre jej neprípustnosť zamietol uznesením č. k. 1 Er 718/2000-97 z 29. mája 2019. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal povinný odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 15 CoE 28/2019-133 zo 14. novembra 2019 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil (toto uznesenie

nadobudlo právoplatnosť 30. decembra 2019, pozn.). Toto rozhodnutie krajského súdu sťažovateľ ústavnou sťažnosťou nenapadol.

26. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, II. ÚS 101/03, I. ÚS 88/07, III. ÚS 155/09, II. ÚS 66/2011, IV. ÚS 473/2012, III. ÚS 288/2016).

27. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza fyzická osoba alebo právnická osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorý (účel) sa dosiahne právoplatným rozhodnutím [I. ÚS 167/03]. Navyše zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, prostredníctvom ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už príslušný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy [m. m. IV. ÚS 223/2010, I. ÚS 544/2012, I. ÚS 559/2014], a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia ústavnej sťažnosti nemohlo dochádzať [m. m. II. ÚS 387/06, III. ÚS 176/2018, I. ÚS 204/2018].

28. Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde], pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd

poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru [napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06, III. ÚS 462/2017]. Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou EŠLP [pozri rozhodnutie vo veci Mazurek proti Slovenskej republike z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05].

29. Z uvedeného tak nesporne vyplýva, že ak v čase podania ústavnej sťažnosti (20. januára 2020, pozn.) už bolo napadnuté konanie na okresnom súde meritórne skončené (pozri bod 28), k namietaným prietahom spôsobeným postupom tohto súdu už zjavne dochádzať nemohlo. Tento skutkový stav bol preto so zreteľom na obsah ústavnej sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov základom pre záver ústavného súdu, že ústavná sťažnosť sťažovateľa proti postupu okresného súdu je zjavne neopodstatnená. Z tohto dôvodu ju ústavný súd odmietol už po jej predbežnom prerokovaní [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

30. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu